

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **O. M.**, narozený X,
státní příslušník X,
posledním známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní
Lhoty, Vyšní Lhoty 234,
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
sídlem Purkyňova 6, Ostrava,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského
kraje,**
sídlem Nádražní 2, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPP-97403-30/ČJ-2020-030022 ze dne
18. 12. 2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje
č. j. KRPP-97403-30/ČJ-2020-030022 ze dne 18. 12. 2020 se ruší.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 020,23 Kč
k rukám Mgr. Ladislava Barty, advokáta se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, do jednoho
měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobci byl dříve Obvodní soudem pro Prahu 5 uložen trest vyhoštění a následně bylo žalobci uloženo i vyhoštění správní, protože se trestu vyhoštění nepodrobil. Ani tomuto vyhoštění se nepodrobil a nevycestoval ani po skončení správních a soudních řízení ve věci mezinárodní ochrany, která mu nebyla udělena. Na základě těchto skutečností žalovaná žalobce dne 31. 8. 2020 zajistila podle zákona o pobytu cizinců. V zajištění žalobce opět podal žádost o mezinárodní ochranu, o zajištění proto rozhodlo Ministerstvo vnitra podle zákona o azylu a žalovaná ukončila zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců.
2. Naříkaným rozhodnutím žalovaná žalobce opět zajistila za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců. Dospěla totiž k závěru, že se blíží konec doby zajištění podle zákona o azylu a žalobce ztratil postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Za toho stavu bylo žalobce třeba opět zajistit v režimu zákona o pobytu cizinců, neboť existovaly věcné důvody pro zajištění.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou s tím, že v době jeho vydání byl v postavení žadatele o mezinárodní ochranu podle § 2 odst. 1 písm. b) věty druhé *in fine* zákona o azylu, neboť podal žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku této žalobě, o čemž Krajský soud v Ostravě doposud nerozhodl. Podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů tak nelze vydat rozhodnutí o zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, ale je třeba o zajištění rozhodovat v režimu zákona o azylu. Žalovaná by o zajištění mohla rozhodnout pouze tehdy, když by rozhodnutí nevydalo Ministerstvo vnitra, což ovšem nenastalo.
4. Žalovaná ve vyjádření podrobně uvedla, proč byly splněny věcné podmínky pro zajištění žalobce podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Při svém rozhodování žalovaný vycházela z § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož řízení o mezinárodní ochraně není důvodem pro ukončení zajištění.

Posouzení věci

5. Žaloba je důvodná. Žalobce byl v době rozhodnutí žalované stále v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a mohl tak být zajišťován pouze podle zákona o azylu, nikoliv podle zákona o pobytu cizinců.

Zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v režimu zákona o pobytu cizinců

6. Právní otázka rozhodná pro posouzení věci byla v rozhodovací praxi již opakovaně řešena s tím závěrem, že § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců neumožňuje zajistit cizince, který již byl zajištěn dle § 46a odst. 1 zákona o azylu, jeho zajištění končí a cizinec má stále status žadatele o mezinárodní ochranu dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zákon o azylu je v takové situaci zvláštním předpisem, který se uplatní před zákonem o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS č. j. 6 As 146/2013-44 ze dne 2. 4. 2014, č. 3055/2014 Sb. NSS, č. j. 4 Azs 193/2017-75 ze dne 21. 12. 2018, č. j. 8 Azs 272/2018-70 ze dne 12. 2. 2019. Vydat nové rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 4 je tedy možné pouze za situace, kdy je cizinec zajištěn dle zákona o pobytu cizinců, podá žádost o mezinárodní ochranu a z individuálních okolností případu vyplývají skutečnosti svědčící o tom, že cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, nebo je pozdržet, a *současně ministerstvo nerozhodlo o zajištění cizince* dle zákona o azylu. Žalovaná tak o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu může rozhodovat pouze, pokud Ministerstvo vnitra rozhodnutí o zajištění vůbec nevydá, nikoliv pokud se rozhodne zajištění neprodloužit (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 285/2018-48 ze dne 16. 5. 2019).

7. Jakkoliv byly tyto závěry přijaty výslovně pro výklad § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, není důvod, aby se nevztahoval obecněji na ty situace, kde policie své rozhodnutí výslovně opřela pouze o § 124 odst. 1 tohoto zákona a neodvolala se na § 124 odst. 4 tohoto zákona. Procesní situace se totiž v ničem jiném neliší – stále jde o tzv. přezajištění žadatele o mezinárodní ochranu do obecného režimu zákona o pobytu cizinců, které možné není (srov. rozsudek KS v Praze č. j. 44 A 3/2016-32 ze dne 4. 3. 2016). Jinými slovy, zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců by bylo možné jen, když by nebyl žadatelem o mezinárodní ochranu (výjimka § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se zde neuplatňuje).

Zajištění žalobce

8. Z napadeného rozhodnutí a správního spisu plyne, že žalovaná zřejmě vycházela z toho, že žalobce již nebude zajištěn podle zákona o azylu a že zároveň pozbyl postavení žadatele o mezinárodní ochranu. To plyne ze sdělení Ministerstva vnitra z 14. 12. 2020 o blížícím se konci doby zajištění podle zákona o azylu (č. l. 80 správního spisu), sdělení žalované, že žalobce nebude zajišťovat podle zákona o pobytu cizinců z 15. 12. 2020 (č. l. 81), dementi této informace z téhož dne (č. l. 84, 85), výpisu z Cizineckého informačního systému z 18. 12. 2020, podle něhož žalobce podal žalobu proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně, ovšem bez žádosti o odkladný účinek (č. l. 89 *verte*), výpisu z evidence OAMP z 18. 12. 2020, který obsahuje zároveň informaci o tom, že žaloba byla podána s žádostí o odkladný účinek i že byla podána bez této žádosti (č. l. 92).
9. Z kopie žaloby adresované Krajskému soudu v Ostravě předložené žalobcem ovšem soud zjistil, že žalobce skutečně podal žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho žádosti o mezinárodní ochranu (§ 32 odst. 1, 2 zákona o azylu) a spojil s ní i žádost o přiznání odkladného účinku této žalobě. Tato informace plyne (rozporuplně) i ze správního spisu (výpis na č. l. 92) a soud ji telefonicky ověřil u Krajského soudu v Ostravě, který o žádosti o přiznání odkladného účinku dosud nerozhodl (pod sp. zn. 20 Az 26/2020).
10. To znamená, že žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutí žadatelem o mezinárodní ochranu ve smyslu podle § 2 odst. 1 písm. b) věty druhé *in fine* zákona o azylu. Nebylo tedy možné jej zajistit podle zákona o pobytu cizinců, protože jako žadatel o mezinárodní ochranu měl být zajišťován podle zákona o azylu jako zvláštního zákona. Za toho stavu napadené rozhodnutí nemůže obstát bez ohledu na to, že byly nepochybně splněny věcné důvody pro zajištění žalobce nerespektujícího základní pravidla pro pobyt na území České republiky, tak jak je žalovaná v napadeném rozhodnutí popsala (to plyne nejen z obsahu spisu, ale i z toho, že důvody zajištění žalobce žalobními body nezpochybnil).

Závěr

11. Z uvedených důvodů dospěl soud závěru, že ve správním spisu nemá bezrozpornou oporu základní předpoklad žalované, že žalobce nepožádal o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podle § 32 zákona o azylu a tedy není žadatelem o mezinárodní ochranu. Bez toho žalovaná nemohla rozhodnutí o zjištění vydat. Napadené rozhodnutí proto soud bez jednání zrušil pro vady řízení (§ 76 odst. 1 písm. b), § 78 odst. 1 s. ř. s.). O vrácení věci k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. nerozhodl, protože to s ohledem na povahu rušeného rozhodnutí není potřeba (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 111/2012-34 ze dne 1. 11. 2012, č. 2757/2013 Sb. NSS).
12. Žalobce měl ve věci úspěch a náleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení vůči

procesně neúspěšné žalované (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Náhrada nákladů se skládá z odměny za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika jako podání ve věci samé) a tří režijních paušálů po 300 Kč dle § 9 odst. 2, § 7 bodu 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud dále přiznal zástupci žalobce částku 820,23 Kč odpovídající cestovním nákladům ve výši 420,23 Kč za cestu z Ostravy do Vyšních Lhot a zpět (celkem 68,8 km) dne 23. 12. 2020 (srov. § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu) a náhradě za promeškaný čas ve výši 400 Kč za čtyři půlhodiny po 100 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu).

13. Žalovaný je tak povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 020,23 Kč k rukám advokáta Mgr. Ladislava Bárty.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. ledna 2021

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce